

Inauguración plaza Primero de Octubre

Primero de todo agradecer esta oportunidad de dirigirme a mis vecinos. Ese día fuimos muchos los que hicimos **cooperar** para hacer posible el referéndum. Por lo tanto, siempre es un honor que hayan pensado en ti. No es mi intención aprovechar esta oportunidad para volveros a explicar lo que pasó ese día, conoce muy bien la historia.

Me gustaría hacer un salto en el tiempo y compartir un recuerdo que tengo de la escuela que fue el escenario de aquel gran día de **cooperación** .

La historia que quiero compartir Debería también es una historia de **cooperación** .

Quizá alguno de los vecinos que eres hoy aquí recordaréis que cuando tenía nueve años perdí a mi padre. Pues bien, al día siguiente de este hecho que me marcó la vida para siempre. En la escuela seguía todo igual pero a la hora del patio sucedió un hecho insólito. Un hecho que para mí fue un gesto de **cooperación** de mis compañeros hacia mí. Un gesto que marcó un punto de inflexión en la forma de relacionarse con ellos.

Para los que no lo sepan, o no lo recuerden, deciros que a la hora del patio los niños jugábamos a fútbol con tanta energía y pasión que podía parecer la final de la *Champions* . Pues bien, yo nunca he sido demasiado bueno jugando al fútbol, aficionado mucho, pero en cuanto a técnica y físico bien justito.

Pero ese día mis compañeros se volcaron en apoyarme. Recuerdo que me escogieron el primero y hasta me regalaron tres goles. Un hat-trick, yo ???, estas son cosas que no habían pasado nunca antes y que tampoco volvieron a pasar después de ese día. Sea como sea, llegué a clase con una inyección de moral increíble.

Sabéis cuál es la principal diferencia de un niño de nueve años que acaba de perder el padre y el resto ?, yo os lo diré. En un solo día este niño ha crecido una década y ha saltado la preadolescencia y la adolescencia. Con un momento se ha cargado de responsabilidades y su visión del mundo ha cambiado. Entre otras cosas se ha dado cuenta de que la competición pierde todo el sentido frente a la **cooperación** .

Así pues, a pesar de saber que los éxitos que los compañeros se lo habían regalado no se les merecía. Lo que sí tenía muy claro este niño es que el ejemplo de **cooperación** que se había creado entre todos para ayudarle era algo sin precedentes en su memoria.

Aquel día vi cómo pueden cambiar las cosas cuando las personas se unen para **cooperar** y para ayudar, cuando al final comparten una ilusión. Por desgracia lo quedó en un hecho aislado y no volví a percibir aquella magia nunca más. Cuando pienso en el primero de Octubre me pregunto, esto será un acto de **cooperación** y de unión aislado que no volveré a ver nunca más?

Nuestra escuela me ha enseñado muchas cosas. Pero, si me tengo que quedar con una, es que saber competir en el mundo que nos rodea es muy importante pero hay algo que aún lo es más, saber **cooperar** . Porque quien sabe **cooperar** demuestra empatía, ilusión y pasión.

Qué le parece **cooperamos** juntos para crear un país mejor?

¡VISCA CATALUÑA!

Inauguració plaça Primer d'Octubre

Primer de tot agrair aquesta oportunitat de dirigir-me als meus veïns. Aquell dia vàrem ser molts els que vam **cooperar** per fer possible el referèndum. Per tant, sempre és un honor que hagin pensat en tu. No és la meva intenció aprofitar aquesta oportunitat per tornar-vos a explicar el que va passar aquell dia, coneixeu molt bé la història.

M'agradaria fer un salt en el temps i compartir-vos un record que tinc de l'escola que va ser l'escenari d'aquell gran dia de **cooperació**.

La història que vull compartir-vos també és una història de **cooperació**.

Potser algun dels veïns que sou avui aquí recordareu que quan tenia nou anys vaig perdre el pare. Doncs bé, l'endemà d'aquest fet que em va marcar la vida per sempre. A l'escola seguia tot igual però a l'hora del pati va succeir un fet insòlit. Un fet que per mi va ser un gest de **cooperació** dels meus companys cap a mi. Un gest que va marcar un punt d'inflexió en la forma de relacionar-me amb ells.

Pels que no ho sàpiguen, o no ho recordin, dir-vos que a l'hora del pati els nens jugàvem a futbol amb tanta energia i passió que podia semblar la final de la *Champions*. Doncs bé, jo mai he estat massa bo jugant a futbol, apassionat molt, però pel que fa a tècnica i físic ben justet.

Però aquell dia els meus companys es van bolcar en recolzar-me. Recordo que em van escollir el primer i fins i tot em van regalar tres gols. Un hat-trick, jo???, aquestes són coses que no havien passat mai abans i que tampoc van tornar a passar després d'aquell dia. Sigui com sigui, vaig arribar a classe amb una injecció de moral increïble.

Sabeu quina és la principal diferència d'un nen de nou anys que acaba de perdre el pare i la resta?, jo us ho diré. En un sol dia aquest nen ha crescut una dècada i ha saltat la preadolescència i l'adolescència. Amb un moment s'ha carregat de responsabilitats i la seva visió del món ha canviat. Entre altres coses s'ha adonat que la competició perd tot el sentit enfront de la **cooperació**.

Així doncs, malgrat saber que els èxits que els companys l'hi havien regalat no se'ls mereixia. El que sí que tenia molt clar aquest nen és que l'exemple de **cooperació** que s'havia creat entre tots per ajudar-lo era una cosa sense precedents en la seva memòria.

Aquell dia vaig veure com poden canviar les coses quan les persones s'uneixen per **cooperar** i per ajudar, quan al final comparteixen una il·lusió. Per desgràcia allò va quedar en un fet aïllat i no vaig tornar a percebre aquella màgia mai més. Quan penso en el primer d'Octubre em pregunto, això serà un acte de **cooperació** i d'unió aïllat que no tornaré a veure mai més?

La nostra escola m'ha ensenyat moltes coses. Però, si m'he de quedar amb una, és que saber competir en el món que ens envolta és molt important però hi ha una cosa que encara ho és més, saber **cooperar**. Perquè qui sap **cooperar** demostra empatia, il·lusió i passió.

Què us sembla **cooperem** junts per crear un país millor?

VISCA CATALUNYA!